

for Solen!“ — Han stod et Minut ganske stille og lyttede med et henrevet Udtryk. — „Er det ikke dejligt! Det minder om en Kvinde, der efter sin Elskedes Bortgang maa give sig til at nynne for ikke at komme til at græde. — Har De forresten rigtigt lagt Mærke til, Hr. Ingeniør, hvilken dyb Livsvisdom saadan en lille Natursanger kan udtrykke? Aldrig lytter man forgæves til dens Sorg eller Gæde. Jeg tilstaar ærligt, at jeg for min Del har hentet mere Opbyggelse af dens klare lille Trille end af alle de mange Prækensamlinger paa min Reol. — Men De maa love mig ikke at sige det til nogen!“ tilføjede han, pludselig leende, og ruskede Per i Armen. „Mine kære Embedsbrødre vilde aldrig tilgive mig et saa forskrækkeligt Kætteri!“

Han lo selv højt af sine Ord og gav sig igen til at spasere.

Per, der følte sig smigret af hans fortrolige Tone, begyndte ogsaa paa anden Maade at fængsles af hans Personlighed. Han maatte indrømme Hofjægermesterinden, at Pastor Blomberg ikke lignede de sædvanlige Skriftstedsavfomater, men var noget for sig selv.

Efter at have gaaet en halv Snes Skridt standsede Præsten paany og gjorde en bred Haandbevægelse udover Landskabet. Aftenen var allerede vidt fremskreden. Der glimtede endog et Par smaa Stjerner frem hist og her paa den grønblaa Himmel.

„Vil De sige mig en Ting ærlig og oprigtig, Hr. Ingeniør? Naar De en Aften som denne ser ud over vort dejlige, grønne Land, kan De saa virkelig for Alvor ønske det tilsmudset af Kulstøv og Sod? — Ja, De ser, jeg kender Deres Anslag mod vor nationale Idyl. Jeg vil dog tilstaa, at jeg endnu ikke selv har læst Deres Skrift; men Hofjægermesterinden har fortalt mig om Deres Ideer, som jeg finder særdeles karakteristiske for vor Tid. Jeg spørger Dem nu, . . . synes De i Grunden, at det vilde være mere tiltalende at se nogle røgspyende Dampskibsuhyrer her paa Aaen og have dens Blomsterbredder bedækkede med osende Fabriker? Jeg tænker herved ikke udelukkende paa Skønhedsvirkningen — naturligvis. Jeg er ingen Fantast og veed godt, at de æstetiske Hensyn skal og maa underordne sig de praktiske Krav. Men staar her ikke ogsaa andre og større Livs-